

«МЕНИ НЕ БАЙДУЖЕ, ЩО БУДЕ З НАШОЮ УКРАЇНОЮ», – ПІДПОЛКОВНИК ЗІ СТАЛЕВОЇ СОТКИ НА ПСЕВДО КУПОЛ

11 Лютого 2025 08:11

Коментарів: 3

2

Пан **Валентин** – боєць 2-го механізованого батальйону 100-ї ОМБр. У свої 59 років чоловік очолює взвод протитанкових ракетних комплексів та разом із побратимами бореться за свободу нашої країни.

Про нього розповіли на сторінці бригади у Фейсбуці.

За плечима Валентина – чималий послужний список: тут і строкова служба в повітряно-десантних військах (через це і обрав собі псевдо Купол), і ліквідація наслідків аварії на

ЧАЕС, і служба в міліції, з якої пішов у званні підполковника.

За словами чоловіка, на початку лютого 2024 року його не покидало відчуття тривоги.

«У мене було стійке відчуття того, що має початися щось нехороше. Мені пропонували їхати працювати за кордон, але після 12 років на оперативній роботі в мене виробилася інтуїція, і я відчував наближення великої війни, тому не зміг покинути свою країну», – стверджує Валентин.

Читати ще: «Моя сила – у вусах!» – воїн-жартівник зі сталеві сотки на псевдо Степ

Передчуття не підвело Купола...

«Вранці 24 лютого мені зателефонував син, який живе та працює в столиці, і сказав: «Тату, війна. Ворожі війська вже під Києвом». Я того ж дня пішов до ковельського військкомату і за розподілом потрапив до одного з бойових підрозділів тоді ще 100-ї ОБр ТрО», – пригадує Валентин.

У складі Ковельського батальйону Купол рік провів на Волині, де разом із побратимами облаштував позиції для охорони та оборони українського кордону на межі з Республікою Білорусь.

Наприкінці лютого 2023 року Луцький батальйон вибув на виконання бойових завдань під Бахмут. Туди ж вирушив і Купол.

«Я написав рапорт і поїхав разом із ними. Там ми були до середини літа, а потім нас перекинули на Харківський напрямок. Згодом мене забрали назад у ковельський батальйон, який на той момент виконував бойові завдання в Серебрянському лісі», – розповідає боєць.

Читати ще: «Я не вірю, що хтось з-за океану вирішить наші проблеми». Командир «Любарта» Янкі – про пріоритетні напрямки, роль піхоти, амбасадорів підрозділу і переговори

Життєвий досвід, спеціальна підготовка, а також інтуїція неодноразово рятували життя Валентину та його друзям.

«У серпні минулого року ми заступили на позиції на Торецькому напрямку. По нас активно почала працювати ворожа артилерія. З огляду на дії противника, ми розуміли, що буде штурм. В один момент невідоме відчуття підказало мені вирушити до мого побратима Агронома, який був на СП-щці за кілька десятків метрів від мене.

За п'ять хвилин після того, як я вирушив туди, в мою СП-шку влучила міна, а я, на щастя, відбувся лише пораненням», – провадить Купол.

За час повномасштабної війни це поранення стало для Валентина вже третім і, напевно, найскладнішим.

«Після останнього поранення мене хотіли списати зі служби за станом здоров'я. Довго ходив за лікарем і просив, аби мене визнали придатним і я міг знову вирушити в зону бойових дій. Так, я мав змогу звільнитися і зараз спокійно рибалив би біля дому, але не можу покинути своїх хлопців, адже ми з ними – як одна велика сім'я. Разом із тим, ще зі служби в десанті маю два життєві кредо: «Ніхто крім нас» і

«Вперед до Перемоги», тож поки мене ноги носять і можу стріляти – буду захищати свою країну», – стверджує Валентин.

Попри наявність спеціального офіцерського звання, він не прагне до військових вершин, адже до армії прийшов не по нагороди та звання.

«Мені не байдуже, що буде з нашою Україною. Зараз мета одна – вигнати загарбників з нашої землі та здобути перемогу», – запевняє військовослужбовець.